

Läs mer om Lina Stoltz på rabensjogren.se

Text © Lina Stoltz 2020

Utgiven av Rabén & Sjögren, Stockholm 2020

Omslag: Eva Lindeberg

Omslagsfoto: Plainpicture/Ted Caranzano och Getty Images

Tyckt hos ScandBook AB, inom EU 2020

ISBN 978-91-29-71993-2

*Rabén & Sjögren ingår i
Norstedts Förlagsgrupp AB, grundad 1823*

Det står tre kartonger på golvet. En är fylld med gardiner, en annan med plädar och kuddfodral och en tredje med Idas urvuxna kläder. Mamma har ännu inte bestämt om allt ska skänkas bort eller sparas. Det viktiga är att garderoben är alldeles tom nu, så när som på lite damm. För de håller på att göra plats för David.

Ida har försökt föreställa sig hur det ska bli att vara familjehem, men det är svårt. Hon som inte ens har något syskon. Det enda hon vet om David är att han är femton år.

– Så där, säger mamma och stänger kartongerna.

Sedan tar hon en fuktig trasa och sveper över hyllorna i garderoben.

Det är bara en dag kvar nu innan han kommer. Innan det här rummet ska bli hans.

– Jag hämtar sängkläder, säger mamma.

I rummet som David ska få finns en säng, ett svart skrivbord med stol, en smal bokhylla och en liten röd soffa. Tapeterna är just lila och det ligger en rund, lurvig matta mitt på golvet. På fönsterbrädan står en lampa och en krukväxt med knubbiga blad.

Det är allt. Resten får David göra i ordning som han själv vill ha det, med sina egna grejer.

Mamma kommer tillbaka och håller upp ett grönmönstrat påslakan.

– Det här passar väl en kille?

– Ja, säger Ida, om nu till och med färgen på sängkläderna spelar roll.

Medan mamma brer ut och slätar till lakanet börjar Ida trå på örngottet. Hon kollar på kudden och säger:

– Är inte det här min?

Mamma tittar upp.

– Jag lånade en av dina. Den som var här i gästsängen var så knölig och tunn.

Ida håller kudden i famnen med örngottet halvt pådraget.

– Du kunde väl ha frågat mig...

– Fast vi ska ju köpa nya. Så fort vi hinna.

Sedan hjälps de åt med täcket och mamma säger leende:

– Visst känns det spännande?

– Vet inte, säger Ida och rycker på axlarna.

Egentligen hade hon hoppats på att det skulle bli någon yngre, eller i alla fall en tjej. Inte en fyra år äldre kille. Men det var liksom inte hon som fick bestämma.